

JORNADA DIOCESANA – DIA DE LA CATEDRAL

Catedral de Vic, 17-9-2017

1Ma 4,52-59 // 1Jn 1, 1-7 // Jn 4,5-24

Sr. Degà i membres del Capítol,
Germanes Serventes del Senyor i de la Verge de Matará, al servei de la Catedral,
Srs. Arxiprestos,
Germans preveres i diaques,
Seminaristes,
Religiosos i religioses,
Germans i germanes, tots fills estimats de Déu.

La nostra família diocesana té una cita anual en el Dia de la Catedral. En aquest temple, que simbolitza la nostra Església, i en aquesta assemblea, que formem tots nosaltres: el bisbe, amb els seus preveres i diaques, i tot el poble fidel celebrant l'Eucaristia; en aquesta assemblea eucarística es fa visible el misteri de l'Església de Déu que pelegrina en aquesta terra de la diòcesi de Vic. Gràcies per ser-hi! Gràcies per estimar la vostra Església! Gràcies, sobretot i per damunt de tot, per estimar Crist!

Avui mateix, 17 de setembre, celebrem la solemnitat de la dedicació d'aquesta catedral. Fou el bisbe Francesc Veyan qui l'any 1803 la va dedicar. Han passat més de dos-cents anys, i aquest temple, hereu de les dues construccions anteriors que ens porten al segle IX de la nostra era, ens parla de la continuïtat de la celebració cristiana en aquest mateix lloc; més de mil cent anys, si bé la fe cristiana en aquesta terra es remunta a més enllà del segle VI. Tenim, doncs, més de mil cinc-cents anys d'història de fidelitat de Crist a la seva Esposa, que és l'Església, en aquesta terra. I a més tenim la certesa que Jesús sempre romandrà fidel. Com diem en el salm: *Perdura eternament el seu amor* (135). La nostra acció de gràcies al Senyor s'eixampla a més per la fidelitat de tants i tants, de milers i milers, d'una multitud immensa d'homes i dones que han mantingut encesa la flama de la fe en aquesta terra, en els nostres pobles i ciutats, en les nostres parròquies.

Celebrem la dedicació d'aquest temple que ens simbolitza a tots nosaltres. Però siguem ben conscients de qui són les veritables pedres d'aquest temple de Déu, que és l'Església: són els qui donen a Déu el veritable culte en aquest temple. Aquests són les pedres vives de l'edificació de Déu. Hem escoltat com Jesús deia a aquella dona samaritana que li plantejava en quin lloc s'adora amb veritat Déu. Serà el temple de Jerusalem? O el temple on adoraven els samaritans? La resposta de Jesús és clara: ja no és en cap lloc concret; més ben dit, el cor del qui adora el Pare en esperit i en veritat és el veritable temple i l'únic temple. Però, qui pot tenir aquest cor? Jesús, en una ocasió, va dir als qui buscaven raons per a matar-lo, assenyalant el temple de Jerusalem: *Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies* (Jn 2,19). I comenta Joan, l'evangelista: *Però ell es referia al santuari del seu cos*. Jesucrist és el temple de Déu. El seu cos és el temple de Déu, enmig del món. Solament els qui per la fe en Crist entren a formar part del seu Cos, que és l'Església, donen el culte autèntic al Pare. Ser el Cos de Crist: aquesta és la nostra identitat més pregonada, que ens porta a l'adoració en esperit i en veritat del Pare.

Deia amb força sant Agustí: «Aquest és el sacrifici dels cristians: molts en un sol cos en Crist» (*Hoc est sacrificium christianorum: Multi unum corpus in Christo*). Adonem-nos del do que hem rebut i que ens depassa. Tots els qui som aquí fem present tota la nostra diòcesi, que té el gran do de ser el Cos de Crist. Quina meravella! Tots

nosaltres, essent molts, som un sol cos, el Cos de Crist. La diversitat, do de Déu, no és pas motiu de divisió, sinó d'enriquiment de la unitat. Som diversos en edat, en el color de la pell, en la procedència, en les percepcions socials o polítiques, en els ministeris i els dons i carismes rebuts en l'Església, en la llengua materna...; però en Crist hem trobat la unitat. Som u en Crist. Aquest és el gran do que hem rebut per pura misericòrdia de Déu i que dóna resposta a l'anhel d'unitat que tota persona porta en el seu cor. Però també, al mateix temps, som cridats a portar el testimoniatge d'aquesta unitat, d'aquesta pau i d'aquesta concòrdia a tots els homes, a tota la humanitat; als qui tenim a prop i als qui són lluny. La unitat és el do que Crist ha aconseguit per a tots els homes. Ens diu el Concili Vaticà II: «L'Església és en Crist com un sagrament o senyal i instrument de la unió íntima amb Déu i de la unitat de tot el llinatge humà» (LG, 1).

Gràcies, Senyor, pel do de la fe que ens heu donat! Gràcies, Jesús, pel do de la vostra Església! Gràcies, oh Pare, per fer de tots nosaltres el Cos del vostre Fill enmig del món! Gràcies, Esperit Sant, per fer la meravella de la unitat en la diversitat! Gràcies, oh Déu, per fer de tots nosaltres, la vostra Església, estesa arreu del món, un poble unificat des de la vostra unitat eterna i indissoluble, la unitat del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant (cf. LG, 4).

Com a Església diocesana iniciem un nou curs pastoral dins el Pla Diocesà de Pastoral: *L'alegria d'evangelitzar*. I en aquest curs volem posar la nostra mirada evangelitzadora en *Jesús, llum dels pobles*. El nostre convenciment més profund és que Jesús, el qui va dir d'ell mateix: *Jo sóc la llum del món*, és la veritable i única llum del món, la llum dels pobles. Tot repassant la nostra història, la història del nostre país, dels nostres pobles i ciutats, veiem com n'ha estat, de gran, la petjada que la fe en Crist ha deixat. Una història que, malgrat la presència del pecat dels homes, manifesta el bé que la fe cristiana ha fet a les persones i a les famílies. Hem de valorar i ser capaços d'explicar les aportacions que la fe cristiana ha fet i fa a la nostra societat. I això en tots els camps: socials, econòmics, culturals...; en tot el que és humà.

Una cultura cristiana és present entre nosaltres, i en aquesta, encara que sense adonar-se'n, són immersos els nostres germans que no viuen la fe cristiana o àdhuc la refusen. És missió nostra donar-los la paraula i el testimoniatge oportuns, per a ajudar-los a descobrir qui hi ha darrere d'aquestes expressions culturals. No podem callar, ni podem apropiari-nos amb orgull insà del que té la seva font en Crist. Hem de saber donar raó de la nostra manera de viure pròpia dels cristians que ha generat aquesta cultura cristiana tan nostra. El sant pare Francesc ens ensenya: «Quan en un poble s'ha inculturat l'Evangeli, en el seu procés de transmissió cultural també transmet la fe de maneres sempre noves... Cada porció del Poble de Déu, en traduir en la seva vida el do de Déu segons el seu geni propi, dóna testimoniatge de la fe rebuda i l'enriqueix amb noves expressions que són eloqüents» (EG, 122).

Germans, retornem a Crist més i més. Ell és l'ànima del món. L'únic drama del món, que es desenvolupa en diferents escenaris i en diferents temps, es realitza en el cor de l'home, de cada persona que accepta o refusa Jesús, el rostre de l'amor misericordiós de Déu. Un drama, però, que té un protagonista que, tot i semblar absent, és present. L'amor de Déu mai no abandona la humanitat. I ell continua, en el seu Fill fet home, viu i ressuscitat, present en el seu Cos que és l'Església, present en tots i cada un de nosaltres, que som el seu Cos, oferint el seu amor, trucant a la porta del cor dels homes, a fi que en ell trobin la pau, la unitat i l'amor que desitgen. Aquesta és la nostra missió evangelitzadora que el nostre món, que la nostra societat necessita en

aquests moments, com sempre. Aquesta nostra pobra missió evangelitzadora a la qual som cridats a participar de tot cor serà un nou inici —inici necessari per a un futur en pau i en llibertat— de cultura cristiana en aquesta terra. Perquè els qui creuen en Crist, els qui s'han deixat captivar per Crist i formen la seva Església, allà on són fan brollar, de manera quasi imperceptible, talment un bosc que va creixent, sense fer soroll, una cultura cristiana. És així com Crist és la llum dels pobles. Solament el qui s'ha trobat amb Crist, com el seu únic Salvador i Senyor, fa possible una cultura cristiana: en ell mateix, en la seva família, en la seva colla, en el seu lleure, en...

Encomanem-nos a santa Maria, estel de l'evangelització, mare de l'Evangelí vivent, perquè tots nosaltres donem al nostre món el testimoniatge de Crist, llum dels pobles. Que ella, que és la mare del Príncep de la Pau, sigui la nostra intercessora a fi que siguem per als nostres germans sentinelles del demà, del món nou «on resplendeix la plenitud de la pau; allà on podrem celebrar la unitat perfecta i la reconciliació sense fi» (Pregària eucarística «de reconciliació» II). Amén.